

P-1558/20
07.09.2020.

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 024863 19 U

Dana, 02.09.2020. godine

Okružni sud u Banjaluci, sudija Sanja Stefanović, kao sudija pojedinac, uz učešće Ljiljane Brković, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Gajeva 2 Banjaluka (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 057-O-Su-18-000231-2 od 13.05.2019. godine (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu slobode pristupa informacijama, dana 02.09.2020. godine, donio je

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Nalaže se tuženom da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora, takse na tužbu i presudu u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja,

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom odbijena je žalba tužioca, izjavljena zbog nedonošenja odluke Okružnog privrednog suda u Banjaluci po istoj, shodno zahtjevu za pristup informacijama.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac pobija doneseni akt zbog nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava. U tužbi navodi tok upravnog postupka, koji je prethodio donošenju osporenog akta, pa ukazuje i da tuženi nije primijenio ni jednu odredbu Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01), zbog čega takva odluka tuženog predstavlja proizvoljnu i po sopstvenom nahođenju donesenu odluku, da tražene informacije ne dostavi. Takođe, imajući u vidu član 14. stav 3. tačka 1. Zakona, tužilac smatra da tuženi nije primijenio ni jednu odredbu Zakona o slobodi pristupa informacijama, na osnovu kojeg je moguće utvrditi izuzetak od objavljivanja traženih informacija odnosno, nije naveo zakonski osnov za status izuzeća informacije, nije obrazložio odluku, niti je sproveo test javnog interesa, na način propisan u članu 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Smatra da je tuženi postupio suprotno članu 14. stav 3. tačka 1 Zakona, te grubo prekršio član 4 istog. Po stavu tužioca, tuženi je nepravilno zaključio da se tražene informacije izuzimaju od saopštavanja, zbog zaštite privatnosti lica i ličnih podataka, jer nije obrazložio koje lične interese, koji se odnose na privatnost trećeg lica sadrže kopije kvalifikacionih testova kandidata, te kopija zapisnika iz kojeg je vidljiva lista bodovanja kandidata, postavljena pitanja, kao i ocjene koje su kandidati dobili od članova Komisije, a nije dokazao ni zašto je šteta da javnost bude upoznata s ovim informacijama. Postupajući na ovaj način, tuženi nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te je stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, ispred odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama RS. Tužilac smatra da ime i prezime kandidata i dokumentacija sa konkursa, odnosno kvalifikacioni testovi ne predstavljaju lične informacije. Oспорava i utvrđenje organa da tražene informacije mogu biti dostavljene samo nadležnim organima, te citira član 1. i član 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Navodi, da tuženi nije primijenio ni član 9. istog Zakona i nije sproveo test javnog interesa, da bi utvrdio

koja je šteta da javnost bude upoznata sa traženim informacijama. Nesporno je da privatnost i drugi legitimni privatni interesi, mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ provodeći test javnog interesa, mora utvrditi da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti, a prilikom donošenja odluke, organ je obavezan da razmotri okolnosti, kao što su nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti, ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korišćenje javnih fondova i drugo. Tužilac još jednom ukazuje da od tuženog nije tražio lične informacije, pa čak i da tražena dokumentacija sadrži određene lične podatke, smatra da je tuženi mogao primijeniti član 10. Zakona, te ove podatke izdvojiti, a objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog izdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. Citira i član 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, pa predlaže da sud tužbu uvaži i naloži tuženom da mu omogući pristup traženim informacijama, te da sud naloži tuženom da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora, odnosno sudske takse na tužbu i presudu.

Tuženi, zastupan po Pravobranilaštvu Republike Srpske, Sjedište zamjenika Banjaluka je, na zahtjev suda, dostavio spise predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem navodi tok upravne stvari, ističući da su navodi tužbe neosnovani, jer je tužiocu, po njegovom zahtjevu za pristup informacijama, blagovremeno dostavljen Zapisnik o radu konkursne komisije, koji sadrži sve podatke o toku postupka, sa utvrđenim kriterijumima za ocjenjivanje, te konačnom rang listom kandidata sa ocjenama. Ostali dokumenti su bili dostupni kandidatima i svako od njih je mogao da ostvari uvid u iste, te da u slučaju potrebe traži pravnu zaštitu svojih prava. Shodno navedenom, pismeni testovi kandidata i njihovi odgovori na zadata pitanja, kao i liste s ocjenama su dostupni članovima Komisije i upravi suda, koja obrađuje navedene podatke u svrhu zasnivanja radnog odnosa, sa izabranim kandidatima, u slučaju potrebe dostupni su nadležnim organima, shodno odredbu člana 17. Zakona o inspekcijama u Republici Srpskoj, ali ne i trećim licima, koja bi neovlašteno vršila uvid i kontrolu istih. Predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tuženog, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja u spisu proizlazi da je postupajući po zahtjevu tužioca od 23.02.2018. godine, kojim je tražena kopija Zapisnika o radu konkursne komisije i kopija zapisnika o testiranju, a povodom raspisanog javnog konkursa za prijem stručnih saradnika, tuženi tužiocu dostavio ovjerenu kopiju Zapisnika o radu komisije za izbor kandidata sa utvrđenom rang listom, nakon čega je tužilac i to dana 09.03.2018. godine, proširio zahtjev, te je tražio da mu se dostave kopije kvalifikacionih testova kandidata koji su pristupili testiranju, kopija zapisnika iz kojeg je vidljiva lista bodovanja kandidata sa usmenog intervjua, odnosno ocjene koje su kandidati dobili od članova Komisije, ponaosob po postavljenim kriterijima, te kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u Okružnom privrednom sudu u Banjaluci. Tuženi je dopisom od 27.03.2018. godine, tužioca obavijestio da nije u mogućnosti udovoljiti zahtjevu iz razloga što se Okružni privredni sud u Banjaluci, na osnovu člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka, ima smatrati kontrolorom, koji samostalno obrađuje i utvrđuje svrhu i način obrade ličnih podataka na osnovu Zakona ili propisa, te obrađuje lične podatke u ime suda. Takođe, shodno članu 17. stav 1. istog Zakona, kontrolor podataka ne može dati lične podatke trećoj strani prije nego što o tome obavijesti nosioca podataka, a tuženi smatra da davanje ličnih podataka u konkretnoj situaciji nije u javnom interesu. Takođe navodi i da bi dostavom traženih javnih isprava, nastali u radu suda, bili dovedeni u pitanje lični interesi

kandidata, te ne postoji saglasnost nosilaca podataka za davanje podataka trećoj strani i ista nije pribavljena. Tužilac je obaviješten i da je traženi Pravilnik objavljen u „Službenom glasniku Republike Srpske“ broj 80/17.

Protiv ovog obavještenja, tužilac je izjavio žalbu u kojoj ukazuje kao i u tužbi, citirajući odredbe Zakona, a koja žalba tužioca je osporenim aktom odbijena kao neosnovana. U uvodu osporenog akta, navodi se da je rješenje doneseno zbog „ćutanja administracije“, pa je dispozitivom istog odlučeno da se žalba tužioca odbija, izjavljena zbog nedonošenja odluke Okružnog privrednog suda u Banjaluci po istoj, shodnu zahtjevu za pristup informacijama. Ovakav dispozitiv osporenog akta je suprotan odredbu člana 196. stav 1. i 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/2, 87/07 50/10 i 66/18), kojim je propisano da se dispozitivom rješava o predmetu postupka u cjelini i o svim zahtjevima stranaka o kojima u toku postupka nije riješeno, te da dispozitiv mora biti kratak i određen. Iz dispozitiva osporenog akta ne vidi se o čemu je organ odlučivao, odnosno proizlazi da je organ odlučivao po žalbi tužioca, izjavljenoj zbog „ćutanja administracije“, odnosno nedonošenja odluke po žalbi, a u vezi sa zahtjevom za pristup informacijama.

Ovakvo odlučivanje tuženog nije pravilno, jer je u konkretnoj upravnoj stvari tužilac žalbom pobijao obavještenje tuženog od 27.03.2018. godine, kojim se odbija pristup informacijama koji se traži dopisom tužioca od 09.03.2018. godine.

U obrazloženju osporenog akta, takođe se navodi da je žalba izjavljena zbog toga što nije donesena odluka suda po istoj, ali se i navode razlozi zbog kojih se odbija pristup informacijama i to pismenim testovima kandidata i odgovorima na zadata pitanja, kao i pristup listama sa ocjenama od strane članova Komisije za sve kandidate. Tuženi smatra da su ovi dokumenti dostupni nadležnim organima, shodno odredbi člana 17. Zakona o inspekciji u Republici Srpskoj i Odboru državne uprave za žalbe, ali ne i trećim licima, koja bi neovlašteno vršila uvid i kontrolu istih, pa zahtjevu nije udovoljeno, zbog zaštite privatnosti lica i zaštite ličnih podataka, jer sam pismeni test predstavlja obradu ličnih podataka. Dakle, i samo obrazloženje ovog osporenog akta je konfuzno i nije u skladu sa predmetom odlučivanja, odnosno dato je suprotno odredbi člana 197. stav 2. ali i odredbi člana 230. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku, jer iz obrazloženja drugostepenog akta proizlazi da tuženi nije cijenio navode žalbe.

Shodno navedenom, kako je osporeni akt donesen uz niz povreda postupka, pa su dispozitiv i obrazloženje nejasni i konfuzni, sud nije ni mogao da cijeni tužbene navode na način kako ih je formulisao tužilac.

Tuženi je u obavezi da ponovnim aktom odluči o žalbi tužioca, izjavljenoj protiv obavještenja tuženog od 27.03.2018. godine, kojim se odbija pristup informacijama koji se traži dopisom tužioca od 09.03.2018. godine, te da u obrazloženju akta cijeni sve navode žalbe.

S obzirom na navedeno, imajući u vidu da sud, u smislu člana 29. stav 1. ZUS-a, zakonitost osporenog akta ispituje na podlozi činjenica utvrđenih u upravnom postupku, proizilazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačka 2. i 4. ZUS-a za poništavanje osporenog akta, zbog čega se tužba i ukazuje osnovanom, pa je stoga i valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS-a tuženi je u obavezi da bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Tužilac je zahtijevao naknadu troškova sudske takse, pa je sud primjenom člana 49. i 49a. ZUS-a, u vezi s članom 386. stav 1, 387. stav 1, 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07 i 49/09, 61/13), a shodno Tarifnom broju 22. stav 1. i Tarifnom broj 23. stav 2. taksene Tarife Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14) dosudio iznos 100,00 KM takse na tužbu i 100,00 KM takse na presudu, odnosno ukupno 200,00 KM sudske takse,

Zapisničar
Ljiljana Brković

Sudija
Sanja Stefanović